

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/99/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817211225
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817211225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: T., zastúpeného P., proti žalovanému: T., zastúpený Q. o zaplatenie sumy 5.735,57 eur s prísl. a 2.477,21 eur s prísl. a o vzájomných žalobách žalovaného o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.decembra 2017, č.k. 12Csp/116/2017-235, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III., IV. a vo výroku V. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. konanie v časti žalovanej istiny z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 300 eur spolu s 19 %-ným ročným úrokom zo sumy 300 eur od 08.06.2017 do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 100 eur od 19.06.2017 do 19.07.2017, zo sumy 200 eur od 20.07.2017 do 20.08.2017 a zo sumy 300 eur od 21.08.2017 do zaplatenia, zastavil. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.825,33 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania 14,87 eur, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.225,33 eur od 17.09.2014 do 18.06.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.125,33 eur od 19.06.2017 do 19.07.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.025,33 eur od 20.07.2017 do 20.08.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.925,33 eur od 21.08.2017 do 20.09.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.825,33 eur od 21.09.2017 do zaplatenia a istinu vo výške 639,81 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 4,42 eur, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 839,81 eur od 17.09.2014 do 18.06.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 789,81 eur od 19.06.2017 do 19.07.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 739,81 eur od 20.07.2017 do 20.08.2017, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 689,81 eur od 21.08.2017 do 20.09.2017 a úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 639,81 eur od 21.09.2017 do zaplatenia, všetko v 50 eur mesačných splátkach, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozhodnutia až do úplného zaplatenia celého plnenia, s tým že každá mesačná splátka bude zaplatená najneskôr do posledného dňa toho ktorého kalendárneho mesiaca, pod následkom straty výhody splátok a zročnosti celého plnenia, v prípade nezaplatenia jednej zo splátok riadne a včas. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žaloby žalobcu zamietol. Výrokom IV. vzájomné žaloby žalovaného proti žalobcovi, doručené súdu vo veci sp. zn. 12Csp/116/2017 dňa 23.10.2017 a vo veci sp. zn. 15Csp/117/2017 dňa 06.10.2017, v celosti zamietol. Výrokom V. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1 veta prvá CSP, § 497, § 502 ods. 1 veta prvá Obch. zákonníka, § 1 ods. 2, § 2

písm. d/, § 9 ods. 2 písm. j/ a k/, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z.z., § 101, § 103 Obč. zákonníka, § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., § 565 Obč. zákonníka. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená dňa 20.12.2012 Zmluva o úvere konsolidácia (ÚZ 1) a dňa 10.12.2012 aj zmluva o úvere dostupná pôžička (ÚZ 2), pričom išlo o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú ako typ zmluvy upravené v Obchodnom zákonníku, pretože žalovaný požiadal žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu) o pôžičku a na základe tejto žiadosti mu žalobca (jeho právny predchodca) poskytol v prípade ÚZ 1 úver za účelom splatenia predchádzajúcich úverov a v prípade ÚZ 2 bezúčelový úver. Svojou povahou ide však o spotrebiteľské úvery, na ktoré sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejmé, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmlúv o úvere (ÚZ 1 a ÚZ 2) žalovanému ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný v oboch zmluvných vzťahoch konal ako fyzická osoba spotrebiteľ. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že mechanizmus uzatvorenia oboch úverových zmlúv bol iný. Kým v ÚZ 2 si zmluvné strany dohodli všetky zmluvné podmienky v bode 2 predmetnej zmluvy, v ÚZ 1 najprv v bode 2 žalovaný požiadal banku o úver vo výške 6.050 eur s dobou splácania 6 rokov a požiadal o základný súbor poistenia schopnosti splácať úver a následne veriteľ v bode 3 úverovej zmluvy vyplnil všetky ostatné údaje, týkajúce sa tejto úverovej zmluvy. Z vyjadrenia žalovaného na pojednávaní pred súdom však vyplynulo, že obe úverové zmluvy podpisoval už riadne vyplnené (ÚZ 1 teda až po vyplnení údajov v bode 3). Poukázal na to, že v ÚZ 1 i v ÚZ 2 si žalovaný s veriteľom mal dohodnúť i poistenie úveru. V oboch zmluvách sa to realizovalo označením príslušného políčka krížikom, pričom žalovaný si z dvoch možností pri uzatvorení každej úverovej zmluvy vybral možnosť základného súboru poistenia zodpovednosti schopnosti splácať úver. Je z obsahu oboch zmlúv zrejmé, že žalovaný pri ich uzatvorení inú možnosť nemal, nemal teda ani možnosť prípadné poistenie odmietnuť. Z vyjadrenia žalovaného na pojednávaní mal súd zistené, že žalovaný v podstate ani o poistení oboch úverov nevedel a poistiť úvery v skutočnosti ani nechcel. Poistenie schopnosti splácať oba úvery boli teda nevyhnutnou podmienkou pre uzatvorenie oboch úverových zmlúv. Išlo teda o náklad, ktorý do oboch zmlúv včlenil výlučne veriteľ a teda tento náklad (poplatok) mal byť zohľadnený aj v ročnej percentuálnej miere nákladov. Veriteľ takto vopred formuloval vyhlásenie o súhlase dlžníka s vopred naformulovanými zmluvnými podmienkami, ktoré obsahujú dôležité ustanovenia o právach a povinnostiach žalovaného ako dlžníka. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že dlžník ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť sa riadne oboznámiť s týmito zmluvnými podmienkami, a že ich v čase akceptácie zmlúv aj riadne prijal. Ide preto podľa názoru súdu o neplatné zmluvné dojednania podľa § 39 OZ a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 OZ, pokiaľ žalovaný ako dlžník svojím podpisom nemá inú možnosť, len podpísať súhlas s poistením úveru, ktoré bolo v prípade oboch úverových zmlúv výlučne naformulované iba stranou veriteľa a neboli nijako individuálne vyjednané. V tejto časti sú teda obe úverové zmluvy neplatné (§ 41 OZ). Súd prvej inštancie skúmal, či obe úverové zmluvy majú náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zistil, že v oboch úverových zmluvách je nesprávne uvedený údaj o celkovej výške nákladov. V zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ÚZ 2) právny predchodca žalobca uvádza celkovú výšku nákladov 1.800,59 eur. Celková výška nákladov má predstavovať rozdiel medzi celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a istinou úveru. V tomto prípade je celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 4.700,88 eur (počet splátok 72 vynásobený výškou splátky 65,29 eur). Istina úveru je 2.600 eur. Celková výška nákladov teda v skutočnosti predstavuje sumu 2.100,88 eur (4.700,88 - 2.600) a nie sumu 1.800,59 eur. Z týchto dôvodov je v ÚZ 2 nesprávne uvedený údaj, predstavujúci percentuálne vyjadrenie celkových nákladov úveru, t.j. RPMN, ktorá je v skutočnosti 24,33 %. V zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ÚZ 1) právny predchodca žalobcu uvádza celkovú výšku nákladov 4.064 eur. Celková výška nákladov má predstavovať rozdiel medzi celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a istinou úveru. V tomto prípade je celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 10.733,04 eur (počet splátok 72 vynásobený výškou splátky 149,07 eur). Istina úveru je 6.050 eur. Celková výška nákladov teda v skutočnosti predstavuje sumu 4.683,04 eur a nie sumu 4.064 eu. Z týchto dôvodov je v ÚZ 1 nesprávne uvedený údaj, predstavujúci percentuálne vyjadrenie celkových nákladov úveru, t.j. RPMN, ktorá je v skutočnosti 23,36 %. Z vyššie uvedeného matematického prepočtu je zrejmé, že v oboch zmluvách o úvere absentuje, resp. je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v neprospech spotrebiteľa (v ÚZ 1 i ÚZ 2 je uvedená v nižšom rozsahu, než aká je skutočnosť). Uviedol, že je pravdou, ako to tvrdil i právny zástupca žalovaného, že ani jedna z úverových zmlúv neobsahuje, z čoho pozostávajú jednotlivé splátky oboch úverov, teda aká časť tejto splátky sa započítava na istinu úveru, aká časť na zmluvné úroky a aká časť na poplatky. Zákon č. 129/2010 Z.z. to v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ vyžaduje. Konštatoval, že uvedené úverové zmluvy potom nemajú všetky náležitosti vyžadované zákonom. V

zmluve absentujú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto sa úver považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca mal teda voči žalovanému len nárok na priznanie nezaplatenej istiny z oboch úverov a na prípadné úroky z omeškania. Pretože žalovaný si svoje zmluvné povinnosti z oboch úverových zmlúv neplnil, v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ oba úvery vyhlásil ku dňu 16.9. 2014 právny predchodca žalobcu predčasne splatnými. Predčasné splatenie úveru mal veriteľ so žalovaným dohodnuté v článku 6 bod 6.2 Obchodných podmienok pre úver. Z Aktuálneho stavu úveru k ÚZ 1 ku dňu 07.06.2017 mal súd prvej inštancie za zistené, že z poskytnutej istiny úveru vo výške 6.050 eur, žalovaný vrátil spolu sumu 3.824,67 eur a v ďalšom období od 19.06.2017 do 21.08.2017 sumu 300 eur (v tejto časti vzal žalobca žalobu vo veci sp. zn. 12Csp/116/2017 späť). Dňa 21.09.2017 uhradil žalovaný žalobcovi ešte sumu 100 eur (č. l. 106 spisu sp. zn. 15Csp/117/2017). Spolu teda žalovaný zaplatil žalobcovi Z úveru ÚZ 1 spolu sumu 4.224,67 eur (3.824,67 + 400). Pokiaľ žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, že po 19.05.2017 zaplatil žalobcovi z ÚZ 1 spolu sumu 450 eur (teda o 50 eur viac), súd konštatuje, že zaplatenie ďalšej sumy 50 eur žalovaný súdu nijako nepreukázal, hoci tvrdil, že o tom súdu poskytne dôkaz - vkladový list. Rozdiel, sumu 1.825,33 eur (6.050 - 4.224,67) je povinný žalovaný žalobcovi zaplatiť. Keďže úverovú istinu z ÚZ 1 žalovaný neuhradil riadne a včas, vznikol žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Do zosplatenia úveru právnym predchodcom žalobcu (16.09.2014) dlhoval žalovaný žalobcovi podľa Aktuálneho stavu úveru k ÚZ 1 a písomného vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu (č. l. 103) zo zmluvne dohodnutých splátok, ktoré sa mali realizovať len na istinu, sumu 14,87 eur. Ďalej mal žalobca nárok na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.225,33 eur (6.050 - 3.824,67) od 17.09.2014 do 18.06.2017, na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.125,33 eur od 19.06.2017 do 19.07.2017, na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.025,33 eur od 20.07.2017 do 20.08.2017, na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.925,33 eur od 21.08.2017 do 20.09.2017 a na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.825,33 eur od 21.09.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie potom preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi časť nezaplatenej istiny z úveru ÚZ 1 vo výške 1.825,33 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania z jednotlivkej dlžnej časti istiny ako to vyplýva z bodu 68 odôvodnenia tohto rozsudku. Z Aktuálneho stavu úveru k ÚZ 2 ku dňu 07.06.2017 mal súd prvej inštancie za zistené, že z poskytnutej istiny úveru vo výške 2.600 eur, žalovaný vrátil spolu sumu 1.760,19 eur a v ďalšom období od 19.06.2017 do 21.09.2017 spolu sumu 200 eur (19.06.2017 50 eur, 20.07.2017 50 eur, 21.08.2017 50 eur a 21.09.2017 50 eur - viď č. l. 103 až 106 spisu sp. zn. 15Csp/117/2017). Spolu teda žalovaný zaplatil žalobcovi z úveru ÚZ 2 spolu sumu 1.960,19 eur. Rozdiel, sumu 639,81 eur (2.600 - 1.960,19), je povinný žalovaný žalobcovi zaplatiť. Keďže úverovú istinu z ÚZ 2 žalovaný neuhradil riadne a včas, vznikol žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Do zosplatenia úveru právnym predchodcom žalobcu (16.09.2014) dlhoval žalovaný žalobcovi podľa Aktuálneho stavu úveru k ÚZ 2 a písomného vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu (č. l. 41) zo zmluvne dohodnutých splátok, ktoré sa mali realizovať len na istinu, sumu 4,42 eur. Ďalej mal žalobca nárok na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 839,81 eur (2.600 - 1.760,19) od 17.09.2014 do 18.06.2017, na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 789,81 eur od 19.06.2017 do 19.07.2017, na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 739,81 eur od 20.07.2017 do 20.08.2017, na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 689,81 eur od 21.08.2017 do 20.09.2017 a na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 639,81 eur od 21.09.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi časť nezaplatenej istiny z úveru ÚZ 1 vo výške 639,81 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania z jednotlivkej dlžnej časti istiny, ako to vyplýva z bodu 71 odôvodnenia tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti, po čiastočnom zastavení žaloby vo veci sp. zn. 12Csp/116/2017, súd žalobné nároky žalobcu z oboch úverových zmlúv ako nedôvodné z vyššie uvedených dôvodov zamietol (v nepriznanej zaplatenej časti istiny z ÚZ 1, zmluvné úroky a časť nepriznaných úrokov z omeškania). Súd prvej inštancie súčasne žalobcovi prisúdenú istinu spolu s príslušenstvom (úrokmi z omeškania) povolil zaplatiť podľa § 232 ods. 4 CSP v mesačných splátkach po 50 eur majúť za to, že vzhľadom na výšku dlhu žalovaného nebude žalobcovi úhradou žalovanej pohľadávky spolu aj s príslušenstvom v 50 eur mesačných splátkach spôsobená žiadna ujma, naopak v prípade, ak by súd žiadosti žalovaného nevyhovел, mohol by sa žalovaný aj so svojou manželkou dostať do existenčných problémov. Uhradiť dlh v splátkach súd prvej inštancie povolil žalobcovi aj s prihladením na jeho postoj k veci. Vzájomné žaloby žalovaného proti žalobcovi doručené súdu vo veci sp. zn. 12Csp/116/2017 zo dňa 23.10.2017 a vo veci sp. zn. 15Csp/117/2017 zo dňa 06.10.2017, považoval za nedôvodné, nadbytočne podané, a preto ich zamietol. Ďalej dôvodil, že ako vyplýva z obsahu ust. § 298 CSP, súd môže (teda nemusí)

vo svojom rozhodnutí vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch, súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná. Vzájomnými žalobami sa žalovaný voči žalobcovi domáhal v podstate podľa § 137 písm. c/ CSP určenia, „či tu právo je alebo nie je“. Podmienkou úspešnosti takejto žaloby však je, aby mal na takom určení žalovaný naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak tento vyplýva z osobitného predpisu. V čase vyhlásenia tohto rozhodnutia nemal súd vedomosť o žiadnom takom predpise, resp. právnej norme, z ktorej by takýto naliehavý právny záujem pre žalovaného vyplýval. Súd teda skúmal, či žalovaný má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a zistil že nemá, z dôvodu ktorého obe vzájomné žaloby žalovaného zamietol. Zmluvné podmienky, ktoré žiadal žalovaný určiť za neprijateľné, nemohli spôsobiť neplatnosť celých úverových zmlúv a v konaní z iných dôvodov bolo zistené, že oba úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Prípadné určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle vzájomných žalôb žalovaného by bolo nadbytočné a nemalo by aj tak žiaden vplyv na rozhodnutie o žalobných nárokoch žalobcu, ktorý sa domáhal žalobou na plnenie voči žalobcovi konkrétneho plnenia s čiastočným úspechom. Navyše, samotné rozhodnutie je právne záväzné len pre sporové strany. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Konštatoval, že v konaní bol pomer úspechu, resp. neúspechu v spore u každej strany približne rovnaký, (žalobca bol v podstatnej časti neúspešný v uplatnených nárokoch na plnenie a žalovaný bol v celom rozsahu neúspešný v požadovanom určení o neprijateľnosti zmluvných podmienok), preto súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Proti rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania (výroky III. a V.) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/, d/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery a iná vada konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a žalovaný bude zaviazaný nahradiť žalobcovi trovy konania, resp. jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zastával názor, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. Vychádzajúc z ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. platného a účinného do 31.12.2012 sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. Zmluva však bola uzatvorená v písomnej forme, v dôsledku čoho nebola splnená jedna z dvoch podmienok kumulatívne potrebných pre možnosť sankcionovania úveru bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Vychádzajúc z gramatického i logického výkladu citovaného ustanovenia podľa jeho názoru zákon vyžaduje kumulatívne splnenie oboch podmienok. Keďže splnené neboli, nemôže byť zmluva o úvere postihnutá touto sankciou a rozsudok súdu prvej inštancie takto neobstojí. Pri hodnotení zmluvy má význam kvalifikácia tzv. priemerného spotrebiteľa, ktorá podlieha časovým zmenám tak, ako sa úroveň informovanosti spotrebiteľa logicky zvyšuje. Nie je prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup by bol zneužitím práva v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti. Pojem priemerného spotrebiteľa sa často vyskytuje v judikatúre Súdneho dvora ES ako aj slovenských súdov. Jeho posudzovanie od naivného a nepozorného sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď Európsky súdny dvor uviedol, že sa od neho vyžaduje určité konkrétne úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. V tomto smere poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora zo dňa 12.01.2006 sp. zn. C-361/04. Uviedol, že európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia automatická pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a pokračovať by sa malo skôr nazeraním na priemerného spotrebiteľa ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Zmluva o úvere obsahuje všetky požiadavky, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, vychádzajúc pritom z pre Slovenskú republiku záväzného rozsudku Súdneho dvora vo veci č. C-42/15. Dôvodil, že rovnako ako nesprávny výklad ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. je nesprávny aj záver súdu o výške celkových nákladov. Súd totiž neskúmal obsah celkových nákladov a neprepočítaval ich s ohľadom na skutočné náklady úveru. Žalobcovi výpočtový systém umožňoval výpočet mesačných splátok úveru len zaokrúhlením jednotlivých splátok smerom nahor, z čoho vyplýva, že výška posledných splátok bola nižšia ako zazmluvnená výška splátky. Na nižšiu výšku posledných splátok žalobca žalovaného upozorňuje písomne. Vzniknutý rozdiel v prípade, ak by žalovaný uhradil plnú splátku, by mu bol v súlade s bodom 5.7. obchodných podmienok vrátený. Záveru súdu, že poistenie bolo nevyhnutnou podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere uviedol, že súd nedostatočne skúmal všetky podmienky zmluvy, inak by dospel k inému záveru. Žalovaný si poistenie úveru vyžiadal. Dôvodil, že výška poistného sa nezapočítava do výšky celkových nákladov,

pretože nebola podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere a ani podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere s takými podmienkami. Dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia vyplýva napríklad aj z bodu 11.1. obchodných podmienok, podľa ktorých na uzatvorenie poistného sa vyžaduje prejavenie záujmu žalovaného o uzatvorenie poistenia. Tým, že súd nesprávne právne vyhodnotil výšku nákladov spojených s úverov započítaním poistného do celkových nákladov nesprávne uviedol aj svoj záver o RPMN. Pokiaľ súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že RPMN je vo výške 24,33% pre ÚZ 2, v ÚZ 1 je podľa súdu RPMN 23,36, nepriložil súd svoj výpočet. Mal za to, že rozhodnutie súdu je v danej časti nepreskúmateľné, pretože žalobca nevie porovnať spôsoby a postupy súdu tak, aby si urobil laicky povedané skúšku správnosti. Ďalej zastával názor, že mu prináleží aj zmluvný úrok a poplatky. Zmluva o úvere bola uzatvorená riadne a obsahuje všetky zákonné náležitosti. Považuje za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. Zmluva o úvere obsahuje všetky požiadavky, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, vychádzajúc pritom z rozsudku Súdneho dvora vo veci č. C-42/15 (Home Credit Slovakia), v ktorom sa uvádza, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti podľa článku 10 ods. 2 Smernice, sankcia v podobe toho, že zmluva sa považuje za zmluvu bez úrokov a bez poplatkov je primeraná len v prípade, ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný poznal výšku úveru, výšku celkových nákladov, výšku mesačnej splátky, počet mesačných splátok, výšku zmluvného úroku, termín konečnej splatnosti úveru, výšku RPMN banky. Žalobca tak presne vedel, koľko z toho, čo zaplatí, pripadne na príslušenstvo (nakoľko bolo vyjadrené celkovou výškou nákladov). Žalobca nemohol mať žiadne pochybnosti o výške svojho záväzku. Zmluvné vyjadrenie je dokonca v súlade aj s výkladom podľa dôvodovej správy zákona, je teda dôvodné skonštatovať, že žalovaný neporušil žiadnu povinnosť.

3. Proti rozsudku vo výroku, ktorým boli vzájomné žaloby žalovaného proti žalobcovi zamietnuté a v súvisiacom výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nepreskúmateľné z dôvodu, že nie je zjavné, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k argumentácii o nadbytočnosti a nedôvodnosti vzájomných návrhov, resp. o údajnej absencii naliehavého právneho záujmu. K otázke naliehavého právneho záujmu v spotrebiteľských veciach uviedol, že už samotný zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa poskytuje žalovanému dostatočnú legitimitáciu na podanie určovacej vzájomnej žaloby na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ale aj na iné určovacie žaloby s cieľom ochrany spotrebiteľa. Navyiac naliehavý právny záujem na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je daný už samotnou Smernicou Rady 93/13/EHS. Naliehavý právny záujem, ktorý sa vyžaduje pri určovacej vzájomnej žalobe v danej veci vyplýva priamo zo zákona. Mal za to, že ak súd zistí, že v súdnej veci ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť nemôže, a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky samostatnou žalobou, alebo pri podmienkach, aké sú obsiahnuté v § 298 ods. 2 CSP a tiež bez ohľadu na to, či žaloba smeruje proti obchodníkovi, ktorý je autorom neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo proti jeho právnenému nástupcovi.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu uviedol, že argumentácia žalobcu na spôsob ohľadne potreby kumulatívneho splnenia podmienok v § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ je nesprávna a súdnou praxou prekonaná. Mal za to, že žalobcom ponúkaný zužujúci výklad priamo odporuje účelu a zmyslu zákona o spotrebiteľských úveroch. Za nemiestnu a nenáležitú považoval tiež argumentáciu ohľadne kategórie tzv. priemerného spotrebiteľa, a to vzhľadom k okolnosti, že je to práve dodávateľ, ktorý porušil svoju zákonnú povinnosť v čase uzatvorenia zmluvy a až v následnom súdnom konaní sa snaží zbaviť zodpovednosti za porušenie resp. obchádzanie zákona poukazovaním na kategóriu tzv. priemerného spotrebiteľa. Dôvodil, že žalobca postavil svoje odvolanie aj na vymyslenej domnienke o súhlase žalovaného s uzatvorením poistenia, pretože takéto tvrdenie nebolo nijakým spôsobom v konaní preukázané a považuje ho za irelevantnú časť odvolania. Trval na tom, že spotrebiteľ musí byť pred uzatvorením úverovej zmluvy informovaný o skutočnosti, v akej výške preplatí požadovaný úver, t.j. akú výšku odplaty poskytovateľ požaduje za poskytnutý úver. Táto povinnosť v tomto prípade splnená nebola. Informácia o výške odplaty resp. informácia o celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom je pre spotrebiteľa jednou z najdôležitejších informácií, ktorá mu musí byť

poskytnutá na to, aby si spotrebiteľ vedel porovnať výhodnosť resp. nevýhodnosť ponúkaného úveru. RPMN predstavuje percentuálne vyjadrenie celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Mal za to, že v prejednávanej veci bol žalobca povinný uvádzať pri uzatváraní úverových zmlúv skutočnú RPMN. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s danými okolnosťami vo svojom rozhodnutí a správne dôvodil absenciu obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Rovnako správne vo svojom rozhodnutí dôvodil absenciu obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. V súvislosti s absenciou náležitosti v zmysle uvedeného ustanovenia („výška, počet, termíny...“) uviedol, že zákonom stanovené a vyžadované presné členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň, aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Špecifikácia má svoj význam z dôvodu transparentnosti plnenia jednotlivých splátok. Žalobca zneužil absenciu uvedených náležitostí vo svoj prospech tým, že od určitého dátumu (17.01.2014) nedochádzalo k znižovaniu istiny poskytnutého úveru.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že zotrváva na dôvodoch podaného odvolania a žiadal, aby odvolací súd rozhodol v jeho intenciách. Trval na tom, že pre možnosť sankcionovania úveru bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou je potrebné splnenie dvoch kumulatívnych podmienok. Poukazoval na fakt, že v otázke aplikácie pojmu tzv. priemerného spotrebiteľa stále viac sa dostáva do popredia skutočnosť, že ďalšia automatická pomoc spotrebiteľom už nie je účelná, práve naopak by sa malo skôr pokračovať s nazeraním na priemerného spotrebiteľa ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Žalovaný nevyvrátil tvrdenia žalobcu, ale snažil sa odvrátiť pozornosť od tejto problematiky poukazaním na údajné porušenie zákona zo strany žalobcu. Pri určení celkových nákladov a výške RPMN žalovaný žiadnym relevantným tvrdením nevyvrátil skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu, iba sa pridržiaval odôvodnenia rozsudku konajúceho súdu a vyjadril súhlas s jeho závermi.

6. Žalovaný v následnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu považoval za potrebné uviesť, že je absolútne mimo rámec slušnosti snaha žalobcu o „vyvinenie“ sa s poukazom na kategóriu tzv. priemerného spotrebiteľa. Uviedol, že odborná starostlivosť dodávateľa je rozhodujúca pri uzatváraní tohto typu právnych vzťahov. Argumentáciu žalobcu považuje za účelovú a nespôsobilú privodiť úspech v odvolacom konaní. Uviedol, že žalobca odkazuje na postup a spôsob započítania jednotlivých položiek celkových nákladov za úver obsiahnutých v ustanoveniach všeobecných obchodných podmienok. Negatívny dopad ustanovení o postupe a spôsobe započítania na predmetný úverový vzťah je zrejмый z predkladaných prehľadov splátok (bližšie špecifikované v článku II. bod 2 vyjadrenia žalovaného zo dňa 15.01.2018).

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku III., v ktorom bola v prevyšujúcej časti žaloba žalobcu zamietnutá, vo výroku IV., ktorým boli vzájomné žaloby žalovaného proti žalobcovi zamietnuté a v súvisiacom výroku V. o náhrade trov konania je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej - zastavujúcej časti (výrok I.) a vyhovujúcej časti (výrok II.) nepreskúmal, keďže tieto suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté neboli.

8. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalobcu a žalovaného smerujú proti tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie o absencii predpísanej zákonnej náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. j/) v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, uzatvorených medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzatvorenia zmlúv, v dôsledku čoho bolo potrebné úver posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov, vychádzajúc z ktorého súd zamietol žaloby v časti prevyšujúcej nesplatenú istinu, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, ako aj vychádzajúc z tvrdení žalovaného smerujúcich proti tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď vyslovil, že prípadné určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle vzájomných žalôb žalovaného by bolo nadbytočné a nemalo by žiaden vplyv na rozhodnutie o žalobných nárokoch žalobcu.

9. Podstata odvolacieho dôvodu, vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

10. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že zmluva o úvere neobsahovala údaje o všetkých predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, a preto (a tiež z iných dôvodov) považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa dôvodovej správy „ročná percentuálna miera nákladov“ (ďalej len „RPMN“), ktorému sa venuje ustanovenie § 19, kde je stanovený spôsob jej výpočtu, je dôležitým ukazovateľom na posúdenie výhodnosti, či nevýhodnosti dohodnutého spotrebiteľského úveru. RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru. RPMN vyjadruje hodnotu všetkých záväzkov - čerpanie, platby a poplatky - budúcich alebo súčasných a dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom a počíta sa podľa matematického vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na základe takto stanoveného jednotného spôsobu výpočtu je spotrebiteľovi umožnené porovnať „cenu“ rôznych spotrebiteľských úverov ponúkaných na trhu.

12. Ročná percentuálna miera nákladov je podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ dôležitý údaj pri rozhodovaní spotrebiteľa, podľa ktorého posudzuje jednak rôzne ponuky úverov, jednak rozsah svojho záväzku (pozri uznesenie C-76/10, Pohotovosť proti Korčkovskej, ale aj rozsudok C 42/15 Home credit Slovakia proti Kláre Bíroovej). Absencia náležitosti stanovenej v § 9 ods. 2 písm. j) spôsobuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom takúto sankciu porušenia povinnosti veriteľom, ktoré môžu spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, treba považovať za primeranú v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15.

13. Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Pokiaľ ide o RPMN, pre výpočet sú rozhodujúce údaje platné v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Veriteľom vyžadované poistenie, ktoré je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, o ktorom musí byť spotrebiteľ informovaný, predstavuje poplatky, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť, je potrebné do RPMN zaradiť. Nezarátavajú sa poplatky, ktoré nie sú povinné. Medzi faktory, ktoré RPMN ovplyvňujú, teda patrí výška poskytovaného úveru, obdobie, na ktoré sa úver poskytuje, výška nákladov, ktoré súvisia s poskytnutím úveru, informácie o výške splátok úveru, lehote splatnosti a ďalšie.

14. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že v zmluve o úvere absentuje kogentná náležitosť, celková správne vypočítaná ročná percentuálna miera nákladov a celková správne vypočítaná čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Uviedol, že v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX právny predchodca žalobcu uviedol celkovú výšku nákladov 1.800,59 eur. Celková výška nákladov má predstavovať rozdiel medzi celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a istinou úveru. V tomto prípade je celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 4.700,88 eur (počet splátok 72 vynásobený výškou splátky 65,29 eur). Istina úveru je 2.600,- eur. Celková výška nákladov v skutočnosti predstavuje sumu 2.100,88 eur (4.700,88 - 2.600) a nie sumu 1.800,59 eur. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade je nesprávne uvedený údaj, predstavujúci percentuálne

vyjadrenie celkových nákladov úveru, t.j. RPMN, ktorá je v skutočnosti 24,33%. Súd prvej inštancie ďalej správne uviedol, že v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX právny predchodca žalobcu uviedol celkovú výšku nákladov 4.064,- eur. Opätovne poukázal na to, že celková výška nákladov má predstavovať rozdiel medzi celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a istinou úveru. V tomto prípade je celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 10.733,04 eur (počet splátok 72 vynásobený výškou splátky 149,07 eur). Istina úveru je 6.050,- eur. Celková výška nákladov v skutočnosti predstavuje sumu 4.683,04 eur a nie sumu 4.064,- eur. Aj v tomto prípade je v úverovej zmluve nesprávne uvedený údaj predstavujúci percentuálne vyjadrenie celkových nákladov úveru, t.j. RPMN, ktorá je v skutočnosti 23,36%.

15. Odvolací súd považuje tento právny záver súdu prvej inštancie za správny a odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné. Predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným spotrebiteľské zmluvy, ktoré sú štandardnými formulárovými spotrebiteľskými zmluvami. Majú charakter formulárovej zmluvy, ktorých obsah vopred bol pripravený právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom pre vopred neurčený počet zákazníkov - spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy vyplýva, že súčasťou pripravovaných formulárových zmlúv bolo poistenie poskytnutého úveru, pričom z obsahu takto uzavretých formulárových zmlúv nevyplýva, že by dlžníkovi mohol byť poskytnutý spotrebiteľský úver aj bez dojednania poistenia. Z bodu 2 zmluvy naopak vyplýva skutočnosť, že dlžník si iba mohol vybrať z veriteľom ponúkaných súborov poistenia. Zo zmluvy nevyplýva, že by žalovaný mohol odmietnuť ponúkané poistenie, keď v zmluvách je stanovená iba možnosť voľby medzi základným súborom poistenia a komplexným súborom poistenia. Žalovaný nemal možnosť voľby úveru bez poistenia. V prípade, že by predchodca žalobcu mienil posudzovať zmluvy o úvere a uzavreté poisťovné zmluvy samostatne, prejavil by to v zmluve o úvere aj v prípadnom rozčlení splátok na splátky zo zmluvy o úvere a splátky z poisťovnej zmluvy. Pokiaľ tvorilo výšku splátky úveru aj poistenie, odvolací súd je toho názoru, že malo byť nevyhnutne poistenie ako také zahrnuté aj do výpočtu celkovej čiastky spojenej s úverom (§ 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Z vyššie uvedeného je zrejmé, že do celkovej čiastky úveru (a teda ani do výšky RPMN) uvedenej v zmluve nebolo zahrnuté dohodnuté poistenie. Tieto údaje v zmluve o úvere sú tak uvedené v nesprávnej výške.

16. Ak chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ predchodca žalobcu nesprávne uvádzal celkovú výšku úveru a nesprávne uvádzal aj výšku RPMN, takýto úver treba pre absenciu náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

17. K odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza, že pri hodnotení naliehavého právneho záujmu v spotrebiteľských zmluvách, je potrebné vychádzať z princípov zvýšenej ochrany spotrebiteľa, daných nielen komunitárnou, ale aj vnútroštátnou právnou úpravou, k naplneniu ktorých môže dôjsť iba vtedy, ak bude spotrebiteľovi umožnený reálny prístup na súd, a to so zvýšenou ingerenciou súdu, naplnenie ktorej v spotrebiteľskej veci je dané zreteľom na základné interpretačné pravidlo, a to ochranu slabšej strany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalovaného je potrebné skúmať teda so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu a konečný zmysel žalovaným navrhovaného rozhodnutia.

18. Naliehavý právny záujem žalovaný v posudzovanej veci odôvodňoval tým, že zmluva obsahuje celý rad neprijateľných podmienok, ktoré neboli individuálne vyjednané, v dôsledku existencie ktorých, je zmluva z hľadiska platnosti ako celok neudržateľnou.

19. S vyššie uvedenými argumentmi žalovaného sa súd prvej inštancie identifikuje, avšak je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie i napriek uvedenému konštatovaniu správne dôvodil, že v danej veci už žalovaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení nemá, nakoľko obe zmluvy boli súdom prvej inštancie posudzované z úradnej povinnosti, z hľadiska jej absolútnej neplatnosti a základ sporu bol vyriešený. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zmluvné podmienky, ktoré žiadal žalovaný určiť za neprijateľné, nemohli spôsobiť neplatnosť celých úverových zmlúv a v konaní z iných dôvodov bolo zistené, že oba úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Vyhovenie žalobným návrhom žalovaného by tak neslúžilo žiadnym potrebám praktického života. Správne bolo konštatované, že aj prípadné určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle vzájomných žalôb žalovaného by bolo nadbytočné a nemalo by žiaden vplyv na rozhodnutie o žalobných nárokoch žalobcu, ktorému bolo len čiastočne

vyhovené a žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi len časť nezaplatenej istiny z úverov so zákonným úrokom z omeškania.

20. Pokiaľ odvolatelia v podaných odvolaniach namietali, že predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení je nepreskúmateľné, pričom uviedli, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie predmetnej veci, vo vzťahu ku ktorej vykonal aj dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 191 a nasl. CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery riadne odôvodnil. Uvedená námietka odvolateľov je preto nedôvodná.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP tak, že vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu žiadnej z nich nárok na ich náhradu nepriznal.

23. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov tri ku nula (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).